

Διαρκές Σύνδρομο Παπακωνσταντίνου

Όταν το HOT DOC ξεκινούσε, επέλεξα να αφιερώσω το άρθρο που θα έγραφα για το πρώτο τεύχος του στον κ. Γιώργο Παπακωνσταντίνου, τον οποίο περιέγραφα (μεταξύ άλλων) ως την «Εκδίκηση των Δεινόσαυρων» (δηλαδή, την εκδίκηση των γηραιών Καραμανλή-Παπανδρέου-Μητσοτάκη απέναντι σε όλους όσους, παλαιότερα, ζητούσαν την αντικατάστασή τους από «νέους» και «άφθαρτους» ανθρώπους).

Μερικούς μήνες μετά, το HOT DOC έγινε γνωστό παγκοσμίως δημοσιοποιώντας την λίστα Lagarde, μία μνημειώδης συνεισφορά στην ελπίδα ότι η ελληνική δημοσιογραφία μπορεί να ταράξει τα λιμνάζοντα ύδατα της εγχώριας ολιγαρχίας. Αποτέλεσμα εκείνης της δημοσίευσης ήταν να εξαναγκαστεί η ολιγαρχία να «δώσει» τον κ. Παπακωνσταντίνου βορά στα μαινόμενα πλήθη. Τώρα, στο σημερινό τεύχος, ήρθε η ώρα να υπερασπιστώ τον «επικίνδυνα ανόητο» (όπως τον χαρακτήρισα στο πρώτο τεύχος του HOT DOC) τ. υπουργό - μια «υπεράσπιση» που ο ίδιος, βεβαίως, δεν θα ήθελε σε καμία περίπτωση να του προσφέρω.

Ο κ. Γιώργος Παπακωνσταντίνου έχει κάθε λόγο να νιώθει προδωμένος από το πολιτικό, οικονομικό και κοινωνικό κατεστημένο στο οποίο έχει προσφέρει τόσα πολλά. Την κρίσιμη στιγμή στην μεταπολεμική ελληνική ιστορία, στις αρχές του 2010, τότε που έσκασε η φούσκα στην οποία είχε κτίσει αμύθητο (για τα ελληνικά δεδομένα) πλούτο η ολιγαρχία της χώρας (εξαγοράζοντας την ανοχή του πλήθους με εορτοδάνεια, κάρτες, κάποιους υποτιμητικούς για την ανθρώπινη υπόσταση διορισμούς στο δημόσιο και πολύ, πολύ lifestyle στην tv και στα περιοδικά), ο κ. Παπακωνσταντίνου πήρε στους ώμους του το πιο ενδιαφέρον εγχείρημα στην παγκόσμια οικονομική ιστορία: **Την άντληση του μεγαλύτερου δ ακρατ κού δανε ου που έχε δοθε ποτέ ώστε ο κλεπτοκράτες** στην Ελλάδα, σε αγαστό συντονισμό με τους συνεργούς τους κλεπτοκράτες της Β. Ευρώπης (ιδίως τις γερμανικές τράπεζες που τους δάνειζαν κατά κόρον για μια δεκαετία), **να προλάβουν να μετακυλήσουν στ ς ζημ ές τους στους αδύναμους ώμους των ελλήνων κα γερμανών εργαζόμενων, συνταξ ούχων κα γεν κά μη προνομ ούχων.**

Επρόκειτο για εγχείρημα βελινεκούς ασύγκριτα μεγαλύτερου της οποιασδήποτε αντίστοιχης προσπάθειας (π.χ. στην Αργεντινή πριν δεκατρία χρόνια, στο Μεξικό την δεκαετία του '80) να μεταφορτωθούν οι ζημιές μιας διεθνούς και ντόπιας ολιγαρχίας σε έναν λαό. Κι αυτό επειδή, πρώτον, τα λεφτά ήταν πολύ περισσότερα από όλα τα προηγούμενα ανάλογα επεισόδια (300 δις ευρώ μη βιώσιμου χρέους δεν είναι παίξε-γέλασε) και, δεύτερον, επειδή το Μνημειώδες-Μνημονιακό εγχείρημα του κ. Παπακωνσταντίνου σκόπευε, και επέτυχε, την μεταβίβαση οροσειρών τραπεζικών ζημιών στους ώμους τουλάχιστον δύο ευρωπαϊκών λαών (Γερμανίας και Ελλάδας, και σε μικρότερο βαθμό των υπόλοιπων ευρωπαϊκών λαών) την ώρα που οι βουλευτές και οι πολίτες τους πείθονταν από τις απατηλές ρητορίες «τεχνοκρατών» όπως ο κ.

Παπακωνσταντίνου ότι όλα αυτά γινόντουσαν δήθεν στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Αλληλεγγύης, δήθεν για να αποφευχθεί η... χρεοκοπία της Ελλάδας.

Σήμερα, τρία σχεδόν χρόνια μετά, έχουμε:

- Μια κυβέρνηση που θριαμβολογεί την δόση που μόλις έλαβε από, ουσιαστικά, το δάνειο που πρώτος εξασφάλισε ο κ. Παπακωνσταντίνου.
- Μια κυβέρνηση που διατρανώνει το Δόγμα Παπακωνσταντίνου όπου σταθεί κι όπου βρεθεί: **Νυν υπέρ πάντων η επόμενη δόση**, την οποία εξασφαλίζουμε εφαρμόζοντας ό,τι μακροοικονομική ανοησία, όποιον μικροοικονομικό μισανθρωπισμό και να μας υπαγορεύσει η τρόικα.
- Μια κυβέρνηση που ανακοινώνει πως η ανάπτυξη είναι προ των πυλών, ότι έρχεται «στα τέλη του έτους», ακριβώς όπως ανυπόστατα έλεγε από τον Μάιο του 2010 ο κ. Παπακωνσταντίνου.

Κι εδώ έγκειται το παράδοξο. Ενώ το Σύνδρομο-Δόγμα Παπακωνσταντίνου έχει κυριαρχήσει επί της ελληνικής κοινωνίας, και θεμελιώνεται στην συναίνεση που του προσφέρει μια τρικομματική κυβέρνηση απαρτιζόμενη από (τουλάχιστον κατ' όνομα) κεντροδεξιό, σοσιαλδημοκρατικό και αριστερό κόμμα, ο κ.

Παπακωνσταντίνου νιώθει στην πλάτη του την ανάσα του πλήθους που ετοιμάζεται να του σκίσει τις σάρκες. Αν δεν ήταν τόσο άχρωμος και άοσμος, ο κ. Παπακωνσταντίνου ίσως να προσφερόταν ως πρωταγωνιστικός χαρακτήρας σε μια σύγχρονη Σαιξπηρική ή ακόμα και αρχαιο-ελληνική τραγωδία. Ως έχει στην καλύτερη περίπτωση απλά θυμίζει τον «κακό» μιας ταινίας James Bond, χωρίς την χαρισματική ποιότητα ενός Dr No ή ενός Javier Bardem.

Πριν τις εκλογές του περασμένου Μαΐου, διασταυρώσαμε με τον κ.

Παπακωνσταντίνου τα ξίφη μας σε ένα διαδουκτικό debate (μπορείτε να το δείτε στο youtube βάζοντας τις λέξεις «Βαρουφάκης-Παπακωνσταντίνου» στο Google). Θα αναφερθώ εδώ σε ένα μόνο σημείο: Απαντώντας στην (μόνιμη) θέση μου ότι η κυβέρνηση Παπανδρέου-Παπακωνσταντίνου εγκλημάτισε στις αρχές του 2010 αρνούμενη να απειλήσει με στάση πληρωμών, και να θέσει ως όρο για νέο μεγάλο δανεισμό την αναδιάρθρωση του δημόσιου χρέους, ο κ. Παπακωνσταντίνου είπε το εξής: «Φοβούμαι ότι η ελληνική ιστορία είναι γεμάτη από επεισόδια τύπου Χορού του Ζαλόγγου, Κούγκι και παρομοίων εθνικών εξάρσεων που όμως οδήγησαν και στις μεγάλες καταστροφές...», προφανώς για να ισχυριστεί ότι μια διαπραγματευτική ελληνική στάση που βασιζόταν στην απειλή της στάσης πληρωμών θα έφερνε καταστροφές.

Η αναφορά εκείνη του τ. υπουργού έχει μεγάλη σημασία. Αποκαλύπτει έναν άνθρωπο που πιστεύει, όπως πίστευαν οι περισσότεροι έλληνες ολιγάρχες-κοτζαμπάσηδες επί Τουρκοκρατίας, ότι η Εξέγερση των Σουλιωτών, η ίδια η Επανάσταση του 21 ήταν «λάθη» – η απαρχή καταστροφών. Αν μη τι άλλο, ο κ. Παπακωνσταντίνου αποτελεί σημαντικό συνδετικό κρίκο μιας μακράς παράδοσης στην χώρα μας που θέλει την εγχώρια καθεστηκυία τάξη να απαιτεί από τους έλληνες να πράττουν σύμφωνα με τις βουλές της Ιεράς Συμμαχίας τότε, της

Τρόικας σήμερα – κι ας είναι μια τέτοια συμπεριφορά αντίθετη με τα συμφέροντα των λαών όχι μόνο τη Ελλάδας αλλά και της Ευρώπης.

Κλείνοντας, δεν γνωρίζω αν ο κ. Παπακωνσταντίνου αλλοίωσε ή όχι την Λίστα Lagarde ώστε να αποκρύψει τα ονόματα των συγγενών του. Θα υπερασπιστώ με όλη μου την δύναμη το τεκμήριο της αθωότητάς του – απαιτώντας παράλληλα από τους δικαστές να μην αφήσουν πέτρα αγύριστη μέχρι να φτάσουν στην αλήθεια. Ακόμα, θα λέω με όσο σθένος διαθέτω πως δεν ανέχομαι να βλέπω την σημερινή κυβέρνηση της ολιγαρχίας να δακτυλοδείχνει τον κ. Παπακωνσταντίνου όσο διακατέχεται η ίδια από το Σύνδρομο Παπακωνσταντίνου και όσο ζητά από εμάς να την δοξάζουμε που εφαρμόζει το Δόγμα Παπακωνσταντίνου.